

На излизане отъ двора на конака, азъ още веднъжъ, съ голѣмъ рискъ да навлека гнѣвътъ му върху си, се опитахъ да разясня работата съ Турчина прѣдъ Генерала, но той ме прѣкъсна съ думитѣ:

— Безъ разсѣждение! Азъ ви заповѣдахъ и заповѣдта ми трѣбва да се изпълни

Генерала днесъ бѣше нѣщо извънредно сърдитъ. Строгата заповѣдъ на Генерала да се обѣси единъ челоуѣкъ, виновността на когото не бѣ установена, ме наведе на печални размишления.

Въ това врѣме азъ видѣхъ единъ Турчинъ, който се приближаваше къмъ конака и носеше въ ржката си една крива пашка, носжната и ржката на която бѣха обковани съ чисто масивно сребро и два сърмени кушака съ голѣми кисти.

— Я глѣдайте го храбреца! си помислихъ азъ, може ли послѣдва заповѣдъ да се окачи и той на вѣжето!

Въ това врѣме се зачуха гласове отъ тѣлпата.

— Вижте го, вижете го! Той съ този кжлжчъ е клалъ Българи! . . .

Турчина се приближи при мене и ми каза:

— Ефендимъ, Еминъ Бей ви видѣлъ отъ конака и ви испрати този кжлжчъ въ подарѣкъ, съ молба да го приемете за спомѣнъ. При това Турчина ме помоли да се приближа къмъ сребдата на двора, отъ еждѣто ми посочи на беевия конакъ.

Еминъ Бей стоеше при джамликяна и, като ме видѣ, направи ми знакъ съ ржката, съ който искаваше благодарността и ме молеше да приема пашката.

Подиръ обѣдъ, въ конака бѣше доведенъ още единъ кандидатъ за вжже — единъ здравенякъ, съ твърдѣ отвратителна физиономия, Турчинъ, за когото казваха, че билъ шпионинъ, а надвечеръ бѣха доведени още двама Турци, обвинени въ извършване надъ Българитѣ ужасни явѣрства.

Прѣвъ деня бѣ дошелъ въ конака единъ полковникъ, който ме попита за квартиратата на Генералъ Столѣтова.